

иѣстото на умъртвенитѣ извиквали въ двореца нови лѣкари, тѣ се прощавали съ своитѣ близки и съ познатитѣ си, като че отивали на заклание, защото знаяли, че не ще има другъ изходъ.

Но у народа все повече и повече се пробуждали свѣтли надежди. Новината за болестта на шаха се разнесла отъ двореца по цѣлия Иранъ. Новината, че тая болестъ е неизлѣчима и че краятъ на Зоорабъ-Рустемъ-шахъ приближава, се предавала отъ уста въ уста.

Шахътъ, измжчванъ на леглото си, естествено ослабилъ браздитѣ на управлението и въ последно време наказвалъ на смъртъ само лѣкари.

Почнали да приказватъ и за наследника, добъръ и скроменъ юноша, чието име тогава никой не смѣялъ да произнесе, отъ страхъ да не навлѣче върху него грозния бащинъ му гнѣвъ. Съ една дума, колкото по се приближавалъ краятъ на шаха, толкова повече надеждата за по-добро бждеще расла у народа.

А презъ това време въ далечната пустиня скиталъ едноокиятъ хаджи Мулей-Асанъ, славещъ Аллаха и изучаващъ природата. И Аллахътъ за търпението и добродетелта му удвоилъ неговата мъдростъ и му открилъ нѣкои тайни на природата, скрити за другитѣ човѣци.

Между другото Той му открилъ едно цвѣте, съ коренитѣ на което могли да се излѣкуватъ и най-неизлѣчимитѣ болести. Това цвѣте, като всичко хубаво на свѣта, се намирало много нарядко и расло по непрестѣпнитѣ планински върхове. Цѣлъ животъ почти човѣку не стигалъ, за да набере корени, които да стигнатъ за изцѣрвяването на единъ боленъ. Само съ усилията на хиляди хора и съ похарчване на много пари могло да се събере по-голямшко количество отъ него.

Новината за страшната и неизлѣчима болестъ достигнала въ пустинята и до ушитѣ на Мулей-Асанъ. И стариятъ хаджия си казалъ :

„Ще се върна въ столицата и ще съобща за своето откритие. Срѣдствата на господаря сж неизчерпаеми. Той ще заповѣда да събератъ достатъчно количество отъ лѣчебния коренъ и той ще го изцѣри напълно. А като възкрѣсне отъ мъртвитѣ, Зоорабъ-Рустемъ ще оцени милостта на Аллаха и ще стане мждъръ и добъръ царъ, за щастие на държавата и за радостъ на своя народъ“.

Казано—сторено. Хаджи Мулей-Асанъ се върналъ въ столицата, явилъ се предъ шаха, който билъ на мрене, и му съобщилъ за откритието си.